num, mis temmale todi, olli, et temma omma naene tõeste surnud olli! sest se õnneto hing, ei jõudnud omma nõdra ihho rammo pärrast, sedda suurt kurwastust, süddame hädda, ja waewa wälja kanda. Nenda olli nüüd se noor titte-emma, üks külm surnokehha; agga ommeti kustus temma selle rõmo tundmisega, et mees ellab.

Kui suur olli mehhe kurbtus, et temma armas naene, kes omma ello temma assemele andis, temmast olli lahkunud, ei jõua ükski keel ülles räkida. Tal ei olnud mitte kurwastust, waid otse wallo, mis temma sellepärrast tundis. Ta tahtis mitto korda ommale otsa peale tehha, agga se ainus laps, mis Jummal neile andis, piddas tedda ellus.

Pärrast räkis temma saggedaste, kuida temma surma minnestusses olnud, kuida temma keik olli kuulnud ja kui ühhe uddo läbbi käinud, mis temma ümber olli sündinud ja mis süddame hädda temma seal olli tunda sanud. Temma rägib nenda:

24 tundi, olli keik minno ihho krampi haigusega kange ja hingeto, kui pu, kus ma paljast kuulsin, näggin ja wallo tundsin. Selle ollemisse sees on innimenne pealt nähha, surnud. Temmal ei olle mitte sedda jõudo, et ta sõrme otsa ligutaks, egga silmagi pilgutaks, waid keik on, kui ühheks wallatud: Ma tunsin, et arst mo käe soni katsus; agga mo ellust arro ei sanud. Kaks korda todi peegel mo su ette ja katsuti, kas piddi pissutki auro klasi peale heitma, ja ma isse katsusin keigest wäest neile märki anda, agga ei sanud ennast ligutada. Nüüd kuulsin, kui arst ütles: „Temma on tõeste surnud!“ ja se leikas mo süddamest läbbi, mõtteldes, et nad mind ellusalt mahha matwad! Muido olli minno meel ja mõistus ni selge, et ma keik ärrateadsin, omma armsa naese peale mõtlesin ja sowisin, et ta tulleks ka mind armastama ja rapputama, et ma sest häddast lahti saaksin. Ta hinge aur tooks mulle ello? Keiki nään ja kulen minna, agga tedda mitte? Miks ma ei näe tedda? Ma ollekssin tedda hüüdnud, agga ma ei woinud mitte; ta olleks mind peästnud.